

Изъ Хозе Мария де Хередия

АНТОНИЙ И КЛЕОПАТРА

И двама гледатъ отъ терасата висока,
Египетъ тихо какъ заспива подъ задушний сводъ,
И бавно какъ вълни, презъ черна Делта като бродъ,
Влѣче къмъ Сайсъ, къмъ Бубаста широка!

И подъ dospѣхи тежки римлянинътъ сѣти,
Люлѣянъ въ детски сънь, като воинъ хванатъ отъ вразй,
По гордо му сърдце да се превива и пълзи
Тѣлото сладострастно, що държи въ ржцетѣ.

Лице обърна изъ коси му тъмни тя,
Стрѣвнишки устреми очи си ясни и уста
Къмто опития отъ миризми омайни.

И вижда буйни вождъ, превиль надъ нея тѣзъ гърди,
Въ голѣми ѣ очи, обсети съ златни рой звезди,
Че корабитѣ сж. на брѣгъ въ моря безкрайни!